

EVANGÉLIKUSOK VAGYUNK

A Magyarországi Evangélikus Egyház Jézus Krisztus egyházának részegyháza, az evangélikusság világméretű családjának tagja, hálát ad Urának, hogy mindeddig megőrizte és abban a biztos reményességben és örömben él, hogy a jövőben is megtartja. A Magyarországi Evangélikus Egyház Zsinata (1991-től) mind a folyamatosságot, mind a megújulást fontosnak tartja, amikor újra fogalmazza szolgálatának rendjét zsinati munkája során. Őseink a reformáció idején is hangsúlyozták az első 15 évszázad örökségét, noha élesen bírálták is az egyházban tapasztalt visszaéléseket. A múlt kincseinek őrzése és a javítás egyaránt jelentős volt. Ez ma is példaértékű. Hitték, hogy a Szentlélek megőrzi és megújítja az egyházat.

Hitünket elsősorban az „egyedül Krisztus” (solus Christus) megvallása határozza meg. Mi is valljuk: „nincs üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk” (ApCsel 4,12). Ez hitünk középpontjának tekinthető ma is gyülekezeteinkben. Valljuk a reformáció három másik alapelvét is: „egyedül a Szentírás” (sola Scriptura), „egyedül kegyelemből” (sola gratia), „egyedül hit által” (sola fide). Ezek az alapvető hitvallások ma is összekötnek minket a protestantizmus nagy családjával. Az első évezredbeli ökumenikus hitvallások pedig összekötnek a történelmi keresztyénség három nagy ágával: az orthodoxiával, a római katolicizmussal és az anglikanizmussal.

Ma is mértékadó számunkra az Agostai Hitvallás és Védőirata, élő kincsünk a Kis- és Nagykáté, és a Konkordia könyv minden irata. Ezek a hitvallásaink segítenek Jézus Krisztushoz igazodni, ugyanakkor arra indítanak, hogy mi is kövessük Őt és kortársainknak megvalljuk: Jézus Krisztus Úr! Gondozzuk az evangéliumi keresztyének kegyességének életformáit, a személyes és közösségi bibliolvasást, az imádságot és gyakoroljuk a személyes elkötelezettségű hívő életet.

KÜLDETÉSÜNK

Hisszük, hogy Jézus Krisztus követésében Isten egész népe – ki-ki elhívása szerint – hallgatja és hirdeti az evangéliumot Isten törvényével együtt abban a bizonyosságban, hogy Isten ígéje élő és ható és a Szentlélek munkáján keresztül képes hitet és új életet teremteni ma is.

Hisszük és tapasztaljuk, hogy Isten egész népe – ki-ki elhívása szerint – él és szolgál az evangéliumot hordozó szentségekkel, tanul és nevelődik, tanít és nevel. Valljuk, hogy a missziói parancsban a keresztesítés és tanítás együtt jár (Mt 28). A tanításhoz tartozik a nevelés feladata is: az emberformálás.

Egyházunk nem e világhoz igazodik, de keresi azt, ami Isten kinyilatkoztatott akarata számunkra e világban (Róm 12,2). Ezért kell figyelembe vennünk környezetünket, korunkat, a helyi és időbeli tényezőket. Tudatosan vállaljuk, amiért Jézus imádkozott: „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól.” (Jn 17,15).

Hitünk alapján végezzük a szeretet cselekedeteit Jézus kicsinyei között: az árvák, özvegyek, betegek, elesettek között, de Urunkat szolgáljuk minden rossz megelőzésében is. Luther Mártonnal valljuk: „A hit nem kérdezi, kell-e cselekednie a jót, de még meg sem kérdeztük, ő már meg is cselekedte”. Tisztában vagyunk korlátainkkal, erőtlenségeinkkel, de jelt akarunk adni Krisztusról, akinek szolgálatában állunk, aki erősebb minden bűnnél, bajnál, betegségnél, sőt még a halálnál is, és aki új eget és új földet ígér. Az Ő erejével merünk és tudunk szembeszállni a romlás erőivel. Az emberek nyomorúsága, elesettsége éppenúgy állandó feladatot jelent számunkra, mint a jólét kísértései, hiszen arra a szolgálatra hívunk, hogy az embereket mindkétféle kísértéstől megőrizni igyekezzünk.

FELELŐSÉGÜNK – KÖZÖSSÉGVÁLLALÁSUNK

Isten előtti felelősségünk kötelez arra, hogy testvérként tekintsünk minden emberre.

Egyházunk tagjainak jelentős része él szórványban más felekezeti testvérek között. Szeretettel, megbecsüléssel fordulunk szórványban élő híveinkhez és kérjük, őrizték meg hitüket, evangélikus örökségüket.

Elfogadó és adakozó egyháznak tudjuk magunkat a világ keresztyénségében. Szívesen tanulunk másoktól és bizonyosak vagyunk abban, hogy mi is tudunk adni lelki értékeket testvéregyházaknak.

Közösségben vagyunk az Egyházak Világtanácsa tagegyházaival, velük együtt valljuk: Jézus Krisztus Úr, Megváltó és velük együtt hiszünk a Szentháromság Istenben.

Közösségben vagyunk a Lutheránus Világszövetség tagegyházaival az ősi reformátori hitbeli kincsek alapján és századunkban megtapasztalt kölcsönös, építő kapcsolataink révén.

Felelősséget érzünk az Európai Egyházak Konferenciája tagegyházai iránt, jelentősnek tekintjük ezt a felekezeti szervezetet mind az új Európa, mind az új világrend kialakulásának folyamatában.

Szeretettel figyelünk hazai testvéregyházaink életére és munkájára: a református egyházra, amellyel Magyarországon a reformáció kezdeteitől sorsközösség, helyenként szószék- és úrvacsora-közösség köt össze, a római katolikus egyházra, amellyel a 2. Vatikáni Zsinat óta a régebbinél jobb kapcsolatok kötnek össze, a gazdag liturgiájú orthodox egyházra és a kisebb protestáns közösségekre is. A magunk részéről jó kapcsolatokra törekszünk a magyarországi keresztyénség minden ágával. Ez a testvéri közösség erősítheti mai missziói szolgálatunkat, közös Urunkról szóló biztonyságtételünket.

Testvéri szeretettel vagyunk a zsidó hitközösség iránt is, a közös Szentírás (Ószövetség) és a közös múltbeli gyökereink alapján.

Párbeszédre készen fordulunk a hazánkban új jelenségnek számító más vallások képviselői felé (buddhisták, hinduisták stb.), tudva, hogy nekik is tartozunk az evangéliummal.

Több nemzetiségű egyház vagyunk, ezért különös felelősséget érzünk a magyarországi nemzetiségek és a környező országok népei iránt. Vannak gyülekezeteink, ahol rendszeresen tartunk szlovák, illetve német istentiszteleteket, szertartásokat, lelki gondozást. Nem feledkezünk meg a határainkon túl élő magyar testvéreinkről és felismertük az egyházak hídépítő szerepét a századvég bonyolult helyzetében. Iránymutatónak tartjuk az apostoli figyelmeztetést: „Legyetek készen mindenkor számot adni mindenkinek a bennetek élő reménységéről, de tegyétek ezt szelíden és tisztelettudóan.” (1Pt 3,15–16).

EGYHÁZI TÖRVÉNYEINK ÉRTELME

A jelenlegi Zsinatunk által hozott egyházi törvényeink életünk és szolgálatunk jó rendje érdekében szükségesek, hogy tisztán és igazán hirdethessük az evangéliumot, Krisztus rendelése szerint éljünk a szentségekkel, hatékony legyen szeretetszolgálatunk, botránkozás és rendtlenség mindezt meg ne erőtlentse.

Evangélikus testvéregyházainkkal egyek vagyunk abban, hogy a rend és a törvény nem öncél, hanem mindig csupán eszköz ahhoz, hogy Jézus Krisztus szabadító és megújító munkája folyjék az egyház által e világban.

Örömlünk adunk kifejezést, amiért az 1990. évi IV. törvény és a Magyar Köztársaság Alkotmánya új helyzetet teremtett országunkban az állam és egyház valódi szétválasztása tekintetében és ezáltal újra visszanyertük autonómiánkat.

Az államtól való szétválásunk nem jelenti azt, hogy egyházunk többé már nem tudja magát a társadalom szerves részének. Itt akarunk élni és értékeinkkel szolgálni.

Egyházi törvényeinknek nem tulajdonítunk tévedhetetlen jelleget, de azt valljuk, hogy az egyházi élet és szolgálat számára jó rendet biztosíthatnak. Az egyházi törvények biztosítéka az egyház autonómiája, amelyet évszázados demokratikus gyakorlat, valamint a szabadságjogok kiteljesítése tesz lehetővé. Egyházunk egyház kíván maradni a jövőben is.

Egyházunk a hitélet körébe tartozó munkálkodás mellett kulturális, nevelési-oktatási, szociális-egészségügyi tevékenységével, valamint a nemzeti tudat ápolásával jelentős szerepet kíván betölteni az ország életében. Ezért tudatosan és önként szánjuk el magunkat az érvényes egyházi törvények megtartására mindaddig, amíg egy új Zsinat azokat meg nem változtatja. A jórend szükségességéről meggyőződve magunkra nézve elismerjük egyházi törvényeink kötelező erejét és azokat minden kényszer nélkül önként teljesítjük.

Mindezt a Szentírás intése alapján valljuk: „Éljetek méltón ahhoz az elhíváshoz, amellyel elhívattok, teljes alázatossággal, szelídséggel és türelemmel; viseljétek el egymást szeretettel, igyekezzetek megtartani a Lélek egységét a békeesség kötelékével. Egy a test és egy a Lélek, aminthogy egy reménységre kaptatok elhívást is; egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség, egy az Istene és Atyja mindeneknek, ő van mindenek felett, és mindenek által és mindenekben.” (Ef 4,1–6).

**A Magyarországi Evangélikus Egyház Zsinatának
tanúságtétele a reformáció kezdetének ötszázadik évfordulóját követően
– Anno Domini 2018 –**

A reformáció kezdetének ötszázadik évfordulóját követően Isten iránti hálával, az egyházat féltő szeretettel, a jövőt Istentől kérve és egyben az ő kezébe letéve valljuk meg hitünket. Tesszük ezt abban a reménységben, hogy tanúságtételünk erősíti a Magyarországi Evangélikus Egyház, a magyar kereszténység és a Kárpát-medencében élő népek közösségét. Annak tudatában, hogy az európai kereszténység megerősítésre szorul, szükségesnek látjuk a hitvalló összefogást.

Hisszük, hogy Isten alkotta a világot. Isten teremtő csodája az élet, minden egyes ember élete, a saját életünk is. Ezért felelősek vagyunk önmagunkért, egészségünkért, egymásért és az emberi környezetért.

A föld alkotója és az élet ajándékozója bizta ránk a teremtettséget, hogy gondot viseljünk rá. Ma, amikor a környezetszennyezés, az önpusztító gazdálkodás, a beszűkült materialista gondolkodás rongálja földünket és környezetünket, hisszük, hogy küldetésünk van, s javító-mentő igyekezetünkkel Istennek tartozunk elszámolással. Hitből fakadó kötelességünk a környezettudatos élet. Feladatunk, hogy erre neveljük a közvetkező nemzedéket.

Valljuk, hogy Isten férfinak és nőnek teremtette az embert. Teremtő akaratának folytatására megbízta az embert az élet továbbadásával, az új életek óvásával, a gyermekek felnevelésével, a családi közösségek megtartásával. Az emberek közötti szeretetkapcsolat az élet nagy kegyelme és hozzáadott értéke, ezért óvnunk, támogatnunk kell. Isten szeretete nem különböztet meg senkit életfelfogása alapján, előtte minden ember egyenlő, szeretete minden gyermekére érvényes. Isten az élet rendjébe iktatta egymás iránti felelősségünk gyakorlását, ezért valljuk, hogy csak a másikért élő létnek van jövője e földön.

Tudjuk, hogy Istennek terve van egyházával. Nem véletlenül helyezett minket a mai korban éppen erre a helyre. Mi, magyarországi keresztények és evangélikusok az egyház Urától kapott mandátumként éljük meg, hogy itt és most élünk. Ő adott és ad feladatot Magyarországon a reformáció 500 éves jubileuma körüli időszakban. Így kell figyelni az élet törvényében, a tíz igében kapott parancsolatra. A gazdasági növekedést és a fogyasztást középpontba helyező mindennapjainkban, szociális feszültségek közepette, az igazságosság és a szolidaritás gyakori hiányával számolva, a gazdasági, társadalmi, kulturális és tudományos élet területein mindent meg kell tennünk, hogy Istent és az embereket szolgáljuk. Hisszük, hogy a mennyei Atya közeledése miatt újra kialakulhat a harmónia Teremtő és teremtmény között. Ezt a lehetőséget kívánjuk megélni és hirdetni, egyben az egyház megújuló életével példázni.

Hisszük, hogy Jézus Krisztus a mennyei Atya Fia, aki emberré lett értünk, végigjárta és felértékelte az emberi életutat, lehajolt hozzánk, szenvedésével és halálával megmutatta Isten szeretetének titkát. Hisszük, hogy az élet mindennapi döntéseiben éppen úgy, mint a végső kérdésben ő mutat utat, ő ad válaszokat, ő tud megszabadítani kényszerpályáinktól, és ő tud elvezetni a mulandóból az örökkévalóság felé. Valljuk, ahogy minden kor tanítványait, úgy minket is ő tanított arra, hogy Isten kegyelmes, könyörülő Isten, akit Atyánknak nevezhetünk, akihez közvetlenül fordulhatunk.

Mi itt az ő elhívottaiként és küldötteiként egy életen át a tanítványi utat akarjuk járni. Nem a saját erőnkől küzdünk a jóért és az értékesért, hanem az ő felszabadító szeretetéből merítünk erőt. ²²Urunk megváltott az értelmetlen és semmibe vesző életből, így magunk is szabadon járhatjuk a másokért felelős élet útját. Jézus megtanított és folyamatosan nevel arra, hogy mint követői és tanítványi közössége másokért is éljünk – így válhatunk egyházának, azaz az ő testének tagjaivá.

Irgalmasság nélkül nincs élet, ezért az élő és feltámadott Úr az irgalmasság életformáját adta egyetlen járható útként számunkra. Ezt járva veszünk részt a közösségi életben – népünk közéletében is. Hittel valljuk, hogy mindenki Isten kegyelmére szoruló, szeretetre vágyó, egyenlő bánásmódot megérdemlő ember, akiért Krisztus az életét adta.

Hiszünk a Szentlélekben. Ő az egy Isten harmadik személye: a mennyei Atya és a Fiú, Jézus Krisztus Lelke. Valljuk, hogy az emberi lélek rászorol arra, hogy Isten Lelke vezérelje. Hisszük, hogy a Lélek ma is működik, és életet munkál. Elsősorban az igében, a keresztségben és az úrvacsorában tapasztaljuk meg jelenlétét, hatását. Az igében és a szentségekben megszólít, ösztönzést ad, elmarasztal, rávilágít mulasztásainkra és bűneinkre. Ugyanakkor felemel, megvigasztal és bátorít. Szól hozzánk, megeleveníti a Biblia betűjét, evangéliummá formálja az igehirdetők szavát, meghív az új életre, táplál az élet kenyérével és itálával. Jelenléte az egyházban különösen is a bűnbocsánat, s az abból fakadó egymás iránti megbocsátás ajándékában ismerhető fel. Működése azonban nem korlátozódik az egyes emberek és az egyház életére, hanem kihat az egész világra. Áldását mindenütt megtapasztaljuk, ahol élet van. Megjelenése mindig életszerű és időszerű. Ő éltetők, aki munkálja az életet, és tanácsol az idők változásaiban.

Jelenvalóvá és aktuálissá teszi Isten szeretetét. Vigasztal, amikor szükségünk van rá, bátorít, hogy emberhez méltó úton járassunk, megújít, ha a testünk-lelkünk a régi bűn fogságában vergődik, megelevenít, ha a halál alagútján át a feltámadás pillanatához érkezünk.

Hiszünk abban, hogy az egyház a Szentlélek csodája. A Szentlélek teremt és újítja meg a Krisztusban hívők közösségét. S mivel a Szentlélek munkálkodik az egyházban, a tagoknak is küldetésük van, hogy Krisztus tanúi, az evangélium hirdetői, a békeség hírnökei, a szeretet apostolai és a reménység világossága legyenek családjukban és tágabb közösségeikben. Valljuk, hogy egy egyház van, noha a történelem során részekre töredezett. Fáj ez mindannyiunknak. Az egyház Urától kapott küldetésünk alapján elkötelezték vagyunk, hogy az egyház egységét a maga sokszínűségében építsük, és a megbékélt különbözőség ökumenikus modelljét megvalósítsuk.

Hisszük, hogy a reformáció 2017. évi jubileuma, az „Úrnak kedves esztendeje” volt, nagy lehetőség Isten mai népe számára. A Szentháromság egy Isten adjon bölcsességet, Lelkesedést, bátorságot és lehetőséget a folyamatos reformációra: bűnbánatra, megtérésre, Szentlélek általi megújulásra. Ő vezesse utunkat az évfordulót követő években, tartson és újítson meg naponként. Kegyelmére bízva ad hálát a Magyarországi Evangélikus Egyház azért, hogy megérte az ötszázadik évfordulót, és erőt gyűjtve indulhat tovább az úton levők közösségeként és a hazaérkezés reménységében. Jövel, Uram Jézus!